

Din izvorul...

Lucian-Horațiu Hînsa

Din izvorul tăcerii îmi șlefuiesc astăzi mormântul,
Din durerea soarelui, eu astăzi, îmi iluminez pământul.
Și-mi convine a spera
C- o moarte astfel nu e rea...
O tăcere arzătoare
Mă pătrunde pân' la soare.

Timpul- infinitul static,
Căci toate-mi sunt azi doar himere,
Și ah!- nu aș crede că-s ostatic-
În prezent găsesc avere.

Pe când în iluzii dulci materia
Spre apus ea m-a purtat
Croșetat-am eu tăcerea
Dintr-un gând înseninat.

Din izvorul tăcerii îmi șlefuiesc astăzi mormântul,
Din durerea soarelui, eu astăzi, îmi iluminez pământul-
O victorie a împlinirii
În izvorul cald al firii;
Lungă moarte peste timp,
Al tăcerii anotimp.